

РЕШЕНИЕ

№ 3665

гр. София, 30.05.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 26 състав,
в публично заседание на 18.05.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николина Янчева

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **11455** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 АПК във вр. с чл. 215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от М. О. Д. срещу заповед № РД-18-188 / 17.11.2015 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“, Столична община, с която е наредено премахване на 6 броя рекламни елементи тип „Рекламни касети“, конзолно окачени към стълбове на [фирма], находящи се в [населено място], [улица]от [улица]до подход към „Ц. шосе“ /разделителна ивица/, на границата между район „С.“ и район „Изгрев“, Столична община с искане да бъде отменена като незаконосъобразна.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като постановен от некомпетентен административен орган, при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Поддържа се, че кметът на Столична община, а не директорът на Дирекция „Общински строителен контрол“ - Столична община, е компетентният за издаването на заповедта орган. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на обжалваната заповед поради издаването ѝ извън срока, определен в нормата на чл. 57а, ал. 3 ЗУТ, както и при липса на мотиви и без идентификация на съоръженията. Навеждат се доводи, че дружеството ползва стълбовете и е поставило рекламно-информационните елементи по силата на договор за наем № РД-56.1639 / 08.12.1997 г. и споразумение № СО-РД-579 / 12.06.2014 г.,

сключени със Столична община, чието действие не е прекратено. Твърди, че съществуват валидно издадени разрешения за монтаж на рекламно-информационните елементи.

В открито съдебно заседание жалбата се поддържа от адв. В.. Жалбоподателят не претендира присъждане на разноски в производството.

Ответникът – директорът на дирекция „Общински строителен контрол“, оспорва жалбата с писмено становище, представено със съпроводителното писмо по изпращане на административната преписка на съда. В открито съдебно заседание поддържа оспорването чрез процесуалния си представител юрисконсулт П.. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не участва в производството и не изразява становище по законосъобразността на оспорения административен акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед № РД-18-188 / 17.11.2015 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“, Столична община на основание чл. 57а, ал. 1, т. 1, предл. I, ал. 3, ал. 6 и ал. 7 ЗУТ във връзка с чл. 57 ЗУТ и Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община /НПОРИМДРДТСО/, е наредено на [фирма] в 14-дневен срок от съобщаване на заповедта доброволно да премахне незаконосъобразно поставени 6 броя рекламни елементи тип „Рекламни касети“, конзолно окачени към стълбове на [фирма], находящи се в [населено място], [улица]от [улица]до подход към „Ц. шосе“ /разделителна ивица/, на границата между район „С.“ и район „Изгрев“, Столична община.

Заповедта е издадена във връзка с извършена проверка от служители на дирекция „Общински строителен контрол“, Столична община, за която е съставен констативен акт № 9 / 12.10.2015 г. (л. 7). Видно от последния, дружеството-жалбоподател е поставило 6 броя рекламни елементи тип светеща двустранна рекламна касета с рекламна площ на едната страна 2.00 кв. м върху имот - публична общинска собственост, без разрешение за поставяне, в нарушение на чл. 57а, ал. 1, т. 1, пр. I във връзка с чл. 57, ал. 1 ЗУТ. Актът е придружен от приложения – схема на стълбовете, на които са монтирани рекламните съоръжения (л. 8) и 2 бр. снимки (л. 9-10). Констативен акт № 9 / 12.10.2015 г. е връчен на законния представител на жалбоподателя на 02.11.2015 г., като в указания тридневен срок е постъпило възражение вх. № ТК-94-М-90/05.11.2015 г., с което се твърди, че всички рекламни елементи са поставени въз основа на действащи и към момента разрешения за поставяне.

Въз основа на договор № РД-56.1639 / 08.12.1997 г. (л. 28 – 32), сключен между Столична община и жалбоподателя, последният, в качеството му на наемател, придобива правото да инсталира до 1000 светещи рекламни-информационни съоръжения на електрически стълбове на места, подробно описани в Приложение № 1 – неразделна част от договора. Срокът на действие на договора е 3 години, като се

подновява автоматично за същия срок и при същите условия, ако нито една от страните не информира другата с препоръчано писмо с обратна разписка 6 месеца преди датата на изтичане на договора за решението си да не го подновява (чл. 7.1.). С последващи допълнителни споразумения към договора за наем, сключвани в периода 1998-2004 г. (л. 33-45) са допълвани и изключвани конкретни локации за поставяне на рекламни елементи, установени в приложения към анексите.

По делото се приложени 5 броя разрешения за монтаж, както следва:

- Разрешение за монтаж № 85 / 07.08.1998 г. издадено от У. (л. 117), с което се разрешава съгласно одобрените на 07.08.1998 г. проекти да се извърши монтаж на 76 бр. рекламни съоръжения: Д.. Ц. шосе - 12 бр.; Ц.шосе-Плиска - 21 бр.; Г. - Е..Г. - 9 бр.; Х. Ф.К.-34 бр., на основание „сключен рамков договор със Столична община и „А.“ № 56 1639/08.12.1997 г.“;

- Разрешение за монтаж № 73 /без дата/, издадено от У. (л. 118), с което се разрешава на [фирма], съгласно одобрените проекти на 05.03.1998 г. да извърши монтаж на 36 бр. рекламни съоръжения за конзолно окачване върху ел. стълбове на [улица]и [улица]. В разрешението е посочен срок: „Срок на сключен договор между „А. проект“ и Столична община № 56-1639 / 08.12.1997 г.“;

- Разрешение за монтаж № 34 / 20.06.2000 г.,издадено от Гл.арх. на С. – У. (л. 119), с което се разрешава на [фирма] съгласно одобрените проекти на 27.01.2000 г. да извърши монтаж на 20 бр. рекламни съоръжения с формат 120/170, за окачване върху ел. стълбове на [улица]- от Петте къшета до пл. „М.“. В разрешението е посочен срок: „сключен рамков договор на СО № 56-1639 / 08.12.1997 г.“;

- Разрешение за монтаж № 23 / 08.04.1999 г., издадено от У. (л. 120), с което се разрешава на [фирма] съгласно одобрените проекти на 06.04.99 г. и 08.04.1999 г. да извърши монтаж на 91 бр. рекламни съоръжения с формат 120/180 см, за разполагане върху ел. стълбове на: [улица]- от „Фр.Н.“ до „Д.Н.“ - 59 бр.; [улица]- от [улица]до [улица] бр.; [улица]- / [улица] бр.; [улица]- пл. Св. Неделя - 16 бр. на осн. „сключен договор със Столична община № 56 1639 / 08.12.1997 г.“;

- Разрешение за монтаж № 7 / 15.02.2000 г., издадено от У. (л. 121), с което се разрешава на [фирма] съгласно одобрените проекти на 2001 г., 2000 г. и на 15.02.2000 г., да извърши разполагане на 58 бр. конзолни рекламни съоръжения с формат 120/170, върху ел. стълбове на [улица]-н „М.“.

С договор от 17.03.2008 г. за поставяне на рекламни елементи и осъществяване на рекламна дейност (л. 46 и сл.), сключен на основание § 8 НПОРИМДЕРДТСО, Столична община е предоставила на [фирма] части от имоти публична общинска собственост – стълбове за улично осветление, за поставяне на рекламни елементи. Местата са описани в приложение № 1, неразделна част от договора, а последният е сключен за срок от 6 месеца, считано от 01.01.2008 г. (чл. 2). В приложение № 1 към този договор процесните рекламни елементи не са включени.

Със споразумение № РД-566-3033 / 30.09.2008 г. (л. 65 и сл.), сключено на основание решение № 453 по протокол № 17 от 24.07.2008 г. на Столичен общински съвет, срокът на договора от 17.03.2008 г. за поставяне на рекламни елементи и осъществяване на рекламна дейност е продължен до 31.12.2008 г., като в приложението към това споразумение процесните рекламни елементи не са включени. Със споразумение № РД-566-29 от 15.10.2009 г. (л. 82 и сл.) срокът на договора от 17.03.2008 г. за поставяне на рекламни елементи и осъществяване на рекламна дейност е продължен до влизането в сила на наредба, регламентираща поставянето на

рекламни и информационни елементи или до провеждането на конкурсна процедура за отдаване под наем на части от имоти публична общинска собственост за поставяне на рекламни елементи, но не по-късно от 31.12.2009г., като в приложението към това споразумение процесните рекламни елементи не са включени.

Със споразумение № РД-56-437 от 09.06.2010 г. (л. 92 и сл.) срокът на договора от 17.03.2008 г. за поставяне на рекламни елементи и осъществяване на рекламна дейност е продължен до приключване на конкурсна процедура за отдаване под наем на части от имоти - публична общинска собственост за поставяне на рекламни елементи, но не по-късно от 30.09.2010 г., като в приложението към това споразумение процесните рекламни елементи не са включени.

Със споразумение № СО-РД-56-723 от 09.09.2013 г. (л. 99 и сл.) срокът на договора от 17.03.2008 г. за поставяне на рекламни елементи и осъществяване на рекламна дейност е продължен до провеждането на конкурс за отдаване под наем на части от имоти публична общинска собственост за поставяне на рекламни, информационни и монументално-декоративни елементи, но не по-късно от 30.09.2013 г., като в приложението към това споразумение процесните рекламни елементи не са включени.

С решение № 9 от 23.01.2014 г. на Столичен общински съвет (л. 133 и сл.) е взето решение срокът на споразуменията за рекламни елементи и информационни елементи да е „до провеждане на конкурс“, считано от 01.10.2013 г., като е възложено на кмета на Столична община да сключи споразумение със собствениците на рекламни и информационни елементи в този смисъл. Съгласно това решение е сключено и споразумение № РД-56-579 от 12.06.2014 г. (л. 108 и сл.) между Столична община и [фирма], с което са предоговорени финансовото обезщетение и срокът на договора от 17.03.2008 г. за поставяне на рекламни елементи и осъществяване на рекламна дейност, като последният е продължен съгласно т. 4 от споразумението от 01.10.2013 г. до провеждането на конкурс за отдаване под наем на части от имоти публична общинска собственост за поставяне на рекламни, информационни и монументално-декоративни елементи. В приложението към това споразумение процесните рекламни елементи не са включени.

За изясняване на делото от фактическа страна е назначена и приета без оспорване от страните съдебно-техническа експертиза, от която се установява, че процесните шест броя рекламни елементи са поставени в имот – публична общинска собственост. За същите няма издадени разрешения за поставяне. В о.с.з. на 18.05.2016 г. вещото лице уточнява, че адресите, посочени в разрешение за монтаж № 23 от 08.04.1999 г., както и другите четири разрешения за поставяне, не съответстват на местоположението на процесните рекламни елементи.

Със заповед № РД-09-1423 / 05.12.2012 г. (л. 14 и сл.) кметът на Столична община е предоставил на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ правомощията си по издаване на заповеди за премахване на обектите по чл. 56, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 ЗУТ на основание чл. 57а, ал. 3 от ЗУТ /т. 2.2/.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Насочена е срещу акт, който подлежи на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Подадена е от активно легитимиран субект - адресат на заповедта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същата властническо волеизявление. Спазен е преклузивният 14-дневен срок по чл. 215, ал. 4 ЗУТ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган. Компетентността му произтича от нормата на чл. 57а, ал. 3 ЗУТ и заповед № РД-09-1423 / 05.12.2012 г., с която кметът на Столична община, в съответствие с изрично установената от § 1, ал. 3 ДР на ЗУТ възможност, е делегирал правомощията си за издаване на заповеди за премахване на обектите по чл. 56, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 ЗУТ на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“. Поради това, противно на твърденията в жалбата, актът е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, като съдържа изискуемите по чл. 59, ал. 2 АПК реквизити – наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подпис на административния орган.

Заповедта е издадена при спазване на специалните административнопроизводствени правила по ЗУТ - въз основа на констативен акт, съставен от длъжностни лица на Столична община и съобщен на жалбоподателя. Обратно на твърденията в жалбата, при издаването на заповедта не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, като релевантните по случая факти са правилно установени и не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на дружеството в производството по издаване на оспорената заповед. Препис от констативния акт, със съставянето на който е започнало административното производство, е получен от дружеството, видно от удостоверителното изявление на законния му представител, обективизирано върху констативния протокол. В законоустановения срок, дружеството е упражнило правото си на възражение (такова е депозирано под № ТК-94-М-90 от 05.11.2015 г. – л. 11). Процесните обекти са индивидуализирани в достатъчна степен чрез описание на мястото, на което са поставени, включително и отразяването им на схема – приложение към констативния акт.

Заповедта е издадена при правилно приложение на материалния закон.

Основанията за издаването на заповед по чл. 57а, ал. 3 ЗУТ са алтернативно изброени в нормата на чл. 57а, ал. 1 ЗУТ, като осъществяването на което и да е от тях поражда правомощието на компетентния орган да разпорежи премахването на рекламните елементи.

В случая, органът се е позовал на чл. 57а, ал. 1, т. 1, пр. I ЗУТ – рекламният обект е поставен без разрешение.

Процесните елементи са „рекламни елементи“ по смисъла на легалната дефиниция, дадена в § 5 от ДР на ЗУТ - „преместваем обект със самостоятелна или полусамостоятелна конструкция, който се закрепва временно върху терен, сграда или друг обект, при необходимост и с фундамент, и служи за извършване на реклама“ и за тях няма издадено разрешение за поставяне.

Разрешенията за монтаж, на които се позовава дружеството-жалбоподател не са издадени за процесните обекти, което се установи от неоспорената съдебно-техническа експертиза, което сочи на наличие на фактическото основание по чл. 57а, ал. 1, т. 1, пр. I ЗУТ.

С оглед доводите в жалбата следва да бъде посочено, че сами по себе си тези разрешения за поставяне, дори и да бяха относими към процесните обекти, не биха могли да обосноват правно основание за държане на тези елементи към момента на издаване на оспорената заповед. Този извод се основава на нормата на § 5, ал. 3 ПЗР

на НПОРИМДЕРДТСО /приета на основание законовата делегация на чл. 57, ал. 1 ЗУТ с Решение № 717 по Протокол № 71 от 6.11.2014 г. /изм. и доп. с Решение № 1 по Протокол № 75 от 22.01.2015 г., изм. и доп. - Решение № 495 по Протокол № 86 от 23.07.2015 г./, установяваща срока на действие на заварените от наредбата разрешения за поставяне. В съответствие с тази подзаконова правна норма „Действащите към момента на влизане в сила на тази наредба разрешения за поставяне, издадени без определен срок, се смятат за издадени за максимално определения срок по тази наредба“, а максимално допустимият срок е определен в чл. 30, ал. 1 НПОРИМДЕРДТСО - "разрешение за поставяне на преместваеми обекти и на рекламни елементи се издава за срока на договора със собственика на имота или за срока на даденото съгласие от собственика на имота, но за не повече от десет години." Следователно, считано от 20.06.2000 г., от когато е най-късно издаденото разрешение за монтаж, десетгодишният срок е изтекъл на 20.06.2010 г. Следователно най-късно на 20.06.2010 г. е изтекъл срокът на действие на най-късно издаденото разрешение за монтаж, който факт, макар и на друго (чл. 57а, ал. 1, т. 6 ЗУТ), а не на посоченото от органа основание (чл. 57а, ал. 1, т. 1, пр. I ЗУТ), би обосновал упражненото със заповедта правомощие да бъде наредено премахването на рекламните елементи.

Представеният договор от 17.03.2008 г. за поставяне на рекламни елементи и осъществяване на рекламна дейност и допълнителните споразумения към същия не доказва наличие на облигационно правоотношение за поставяне на процесните елементи към момента на издаване на процесната заповед, доколкото шестте рекламни елементи не са включени в приложението към договора и към приложенията на последващите допълнителни споразумения към договора. Дори и да беше установено наличието на валидно облигационно правоотношение спрямо процесните шест рекламни елементи, същото би било неотнормено към правното основание, на което се позовава в процесния случай административният орган, упражнявайки правомощието си да нареди премахването на процесните елементи – чл. 57а, ал. 1, **т. 1, пр. I ЗУТ**. Както по-горе беше посочено, изброяването в нормата на чл. 57а, ал. 1 ЗУТ е алтернативно и осъществяването на фактическия състав по което и да е от предложенията по една от седемте точки е достатъчно да обоснове приложимост на нейната диспозиция, независимо от неосъществена хипотеза на някое от останалите алтернативно установени основания (в случая на т. 2).

Оспорената заповед съответства и на целта на закона - недопускане държането на обекти чл. 57, ал. 1 ЗУТ при наличие на фактическите основания, установени в чл. 57а, ал. 1 ЗУТ.

Предвид изложеното и поради липсата на други установени служебно по реда на чл. 168, във вр. с чл. 146 АПК основания за незаконосъобразност на обжалваната заповед, съдът намира жалбата за неоснователна.

По аргумент от нормата на чл. 81 ГПК, субсидиарно приложима на основание чл. 144 АПК, съдът дължи произнасяне по претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Въпросът с разносните, сторени от жалбоподателя в производството, съдът не обсъжда, предвид липсата на сезиране в този смисъл.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 3 и ал. 4 АПК и чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 144 АПК, вр.чл. 8, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, искането на пълномощника на ответника за присъждане на разноски следва да бъде уважено за сумата от 600 лева -юрисконсултско възнаграждение.

*Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 5 АПК, Административен съд
София-град, II отделение, 26-ти състав*

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от М. О. Д. срещу заповед № РД-18-188 / 17.11.2015 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол”, Столична община.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от М. О. Д. да заплати на Столична община сумата 600 /шестстотин/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от същото.

СЪДИЯ: